

Naprostá lahůdka, která do
vplétá okultní under

reálného světa přesvědčivě
ground. *The Guardian*

KREV PÍSAŘŮ

host

EMMA TÖRZSOVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Ink Blood Sister Scribe

Copyright © 2023 by Emma Törzs

All rights reserved

Cover design © Jim Tierney

Cover image © Marcus Harrison — botanicals/
Alamy Stock Photo

Translation © Veronika Volhejnová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2696-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2697-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2698-7 (MobiPocket)

**Pro Jesse,
mou magickou sestru**

Abe Kalotay zemřel na konci února před svým domem, pod nemocně bledým nebem. Nehybný vzduch byl štiplavě zimavý, a než se domů vrátila jeho dcera Joanna a našla jeho tělo ležet v trávě vedle dlouhé příjezdové cesty, rozevřené stránky knihy vedle něj už trochu zvlhly.

Abe ležel na zádech, oči napůl otevřené k tomu šedému nebi, ústa ochablá, jazyk oschlý a zmodralý, jednu ruku s nehty okousanými málem do masa měl přehozenou přes břicho. Ta druhá ležela na knize, ukazováček dosud přitisknutý ke stránce, jako by nechtěl zapomenout, kde přestal číst. Do papíru pomalu vsakovala poslední šmouha jasné červení, kdežto Abe sám byl bledý jako houba a podivně scvrklý. Joanna věděla, že toho pohledu se už nikdy nezbaví, že ho bude muset vždycky násilím odhánět, aby nenahradil těch čtyřiadvacet let živých vzpomínek, které se jí během pár vteřin staly dražšími než cokoli jiného na světě. Když ho spatřila, nevydala ani hlásku, jen padla na kolena a roztrásla se.

Později si myslela, že pravděpodobně vyšel ven, protože si uvědomil, co kniha dělá, a snažil se dostat na silnici dřív, než vykrvácí. Buď chtěl zastavit projíždějícího řidiče a požádat, ať zavolá sanitku, nebo chtěl Joanně ušetřit nutnost naložit jeho tělo na korbu pick-upu a odvézt je za hranice jejich ochran. V tom okamžiku ale neuvažovala o tom, proč je venku.

Přemýšlela jen o tom, proč s sebou vzal knihu.

V té chvíli ještě nechápala, že ho zabila sama kniha; věděla jen, že přítomnost knihy je porušením jeho základního pravidla,

pravidla, které by Joannu samotnou nenapadlo porušit ani ve snu — ačkoli nakonec to udělala. Ještě neuvěřitelnější než to, že otec dopustil, aby se kniha ocitla mimo bezpečí jejich domova, byl ale fakt, že Joanna tu knihu nepoznávala. Celý život pečovala o jejich sbírku a každou knihu v ní znala tak důvěrně jako člena rodiny. Ale ta, která ležela vedle otce, jí byla vzhledem i zvukem úplně neznámá. Ostatní knihy tiše bzučely jako letní včely. Tahle kniha duněla jako blížící se bouřka, a když Joanna otevřela desky, ručně psaná slova se jí míhala před očima a přeskládala se pokaždé, když nějaké písmeno skoro začalo být zřetelné. V procesu, nečitelná.

Zpráva, kterou Abe zastrčil mezi stránky, byla ovšem čitelná dobře, i když rukopis byl roztřesený. Psal levičkou, pravou rukou nemohl pohnout z místa, protože kniha sála.

Joanno, napsal, moc mě to mrzí. Nepouštěj dovnitř matku. Chraň tuhle knihu, ale nesmí se dostat ke tvé krvi. Mám tě hrozně rád. Řekni Esther

Tak dopis končil, bez interpunkce. Joanna se nikdy nedozví, jestli chtěl napsat víc nebo jestli si jen přál, aby předala jeho poslední láskyplný vzkaz dceři, kterou roky neviděl. Ale jak tam klečela na studené hlíně s knihou v rukou, nebyla zatím schopná na nic z toho myslet. Dokázala jen hledět na Abeho neživé tělo, namáhavě dýchat a připravovat se na to, co přijde.

ČÁST PRVNÍ

ZRCADLOVÁ MAGIE

1.

Esther se nemohla nabažit modré barvy slunečného nebe.

Byly to vlastně různé odstíny modré – skoro bílá tam, kde se stýkala se sněhovým obzorem, ale stále hlubší, jak po ní Esther klouzala očima výš: od šedomodré přes blankytnou až po klidný, zářivý azur. Antarktický led dole byl oslepujivě jasný. Hrstka budov, které Esther viděla úzkým okénkem svého pokoje, vrhala pruhy indigových stínů na bílé koleje na cestě. Všechno zářilo. Bylo osm večer a venku nebyla o nic větší tma než v osm ráno.

„Dovol,“ řekla Pearl a bokem odstrčila Esther stranou, aby mohla nalepit do okna uštížený kus lepenky. Esther padla po zádech na svou neustlanou postel, opřela se o lokty a sledovala Pearl, jak se ke sklu naklání přes nepořádek na malém psacím stolku.

„Kdybys mi před dvěma týdny řekla, že budu clonit slunce, hned jak vyjde, pukla bych smíchy,“ prohlásila Esther.

Pearl ušklubla zuby lepící pásku. „Před dvěma týdny jsi spala celou noc. Neříkej mi, že ti ta tma neprospěla.“ Dolepila poslední kus pásky a dodala: „Nebo já.“

„Děkuju, tmo, a děkuju, Pearl,“ řekla Esther. Byla sice pravda, že od té doby, co se slunce po šesti zimních měsících znova objevilo, spala mizerně, ale přesto bylo trochu deprimující, když se světlo i hory na obzoru ztratily a uvrhly ji znova do reality jejího pokoje, který se podobal spíš cele: postel s rozházenými fialovými peřinami, zlověstné světlo stropní lampy, odřená kachličková podlaha, stůl s hromadami papírů, většinou s poznámkami k mexickému románu, jehož překladem se Esther bavila. Román samotný ležel nahoře na

prádelníku, bezpečně mimo dosah sbírky poloplných sklenic s vodou, po kterých zůstávala na poznámkových papírech kolečka.

Pearl usedla proti Esther do nohou postele a zeptala se: „Tak co, připravená setkat se s čerstvým plebsem?“

Místo odpovědi si Esther zakryla oči loktem a zasténala.

Esther a Pearl strávily minulou zimu jako součást týmu pouhých třiceti lidí, kteří udržovali v chodu malou stanici u jižního pólu. Ale v listopadu nastala letní sezona a během posledních pár dní malá hlučná nákladní letadla vypustila do chodeb stanice skoro stovku nováčků. Vědci a astronomové zaplnili pokoje, jídelnu, posilovnu i pracovny v patře; cizí lidé vyjedli všechny sušenky, které se tak dobře uzobávaly uprostřed noci, zapnuli dlouho uspané počítače a neustále kladli znepokojené dotazy, v kolik hodin bude dostupný internetový satelit.

Esther se domnívala, že bude mít ze všech těch nových tváří radost. Vždycky byla přirozená extrovertka, a tudíž rozhodně ne typická kandidátka na to, nechat se zavřít uprostřed ledu ve výzkumné stanici, která hodně připomínala její malou venkovskou střední školu. Než se vypravila sem do Antarktidy, žila rok v Minneapolis. Její tamní kamarádi reagovali s upřímnou hrůzou, když se jim svěřila, že přijala místo na polární stanici jako elektrikářka pro zimní sezonu. Každý věděl o nějakém známém známého, který to zkusil, zjistil, že je to příšerné, a předčasně utekl domů, aby unikl té drtivé izolaci. Ale Esther neměla strach.

Říkala si, že Antarktida už nemůže být o tolik horší než extrémně izolované podmínky, v nichž vyrůstala. Dostane za to dobré peníze a bude to dobrodružství — a co bylo nejdůležitější, bude prakticky nedosažitelná pro skoro všechny lidi na planetě.

Někdy během té dlouhé zimy se ale extroverze začala vytrácet a s ní i maska dobré nálady, kterou si Esther obvykle brala každé ráno spolu s uniformou. Teď zamyšleně hleděla na strop, stejně průmyslově bílý, jako byly průmyslově bílé stěny, průmyslově bílé chodby a průmyslově bílí spolupracovníci.

„To jsem vážně byla celou dobu introvertka?“ zeptala se. „Celé ty roky jsem klamala samu sebe? Opravdoví extroverti už přece vyběhli ven, hurá sláva, čerstvý maso, zlato, jdeme na to, Šukton Júesej.“

„Šukton Mezinárodní smluvní území Antarktida,“ opravila ji Pearl. Byla Australanka a měla dvojí občanství.

„No jo,“ kývla Esther. „Máš pravdu.“

Pearl si klekla a začala se sunout po posteli k Esther. „Řekla bych, že šest měsíců nechtěného celibátu plus plné letadlo nových tváří by udělalo extroverta z každého.“

„Hmmm,“ protáhla Esther. „Takže chceš říct, že introvert se ze mě stal čistě kvůli...“

„Mému úžasnému tělu? Pochopitelně,“ potvrdila Pearl a začala laskat rty citlivý lalůček Estheřina ucha.

Esther vztáhla ruku a uchopila do ní hrst Pearlíných světlých vlasů, které pořád vypadaly jako vybělené sluncem, i když se tu žádné slunce nevyskytovalo. Australané jsou tak neúprosně plážoví a akční. Propletla prsty rozčuchanými prameny, přitáhla si Pearl k sobě a políbila ji. Na rtech cítila její úsměv.

Už deset let, od té doby, co jí bylo osmnáct, se Esther každý listopad stěhovala — různá města, státy, země. Snadno si nacházela kamarády, milence a milenky, sbírala je tak, jako si jiní lidé vyzvednou jídlo s sebou, a stejně rychle s nimi byla hotová. Každý ji měl rád a ona na tom byla jako spousta jiných oblíbených lidí: měla strach, že kdyby ji skutečně poznali, kdyby se jim podařilo proniknout pod ten sympatický ochranný štít, možná by ji vůbec rádi neměli. Nezůstat nikdy dost dlouho na jednom místě mělo své výhody.

Větší, mnohem důležitější výhoda: nebyla k nalezení.

Esther vsunula ruku pod lem Pearlina svetru, prsty sjela po hladké křivce jejího pasu a Pearl vtiskla svou dlouhou nohu Esther mezi stehna. Ale přestože jí Esther instinktivně vyšla boky vstříc, v hlavě se jí nevolána ozvala otcova dávná slova — chladná sklenice vody vržená do tváře jejího podvědomí.

„Druhého listopadu do třiadvaceti hodin východního standardního času,“ řekl jí Abe toho dne, kdy ho před deseti lety viděla naposledy doma ve Vermontu. „Ať budeš kdekoli, druhého listopadu odtamtud musíš odejít a čtyřiadvacet hodin zůstat v pohybu, protože jinak ti, kdo zabili tvou matku, dostanou i tebe.“

Letní sezona oficiálně začala před pár dny, pátého listopadu. A tři dny předtím odtud Esther podle otceva naléhavého příkazu měla být pryč.

Ale nebyla. Pořád byla tady.

Abe byl už dva roky po smrti a Esther poprvé od chvíle, co se před deseti lety dala na útěk, měla důvod zůstat. Ten důvod byl teplý a pevný a momentálně ji líbal na krk.

Technicky vzato se Esther poprvé setkala s Pearl na letišti v Christchurchi. Obě patřily k velké skupině pracovníků čekajících na let na Antarktidu. Obě byly zabalené ve spoustě vrstev, které byly k nástupu do letadla povinné — vlněná čepice, velká oranžová bunda, rukavice, mohutné izolované boty, ochranné tmavé pracovní brýle posazené na čele — a Esther zahlédla jen zářivé oči a zaslechla hrdelní smích. Pak skupinu odvedli do letadla a ona a Pearl usedly na opačných koncích nákladního prostoru.

Měly různé povinnosti a různou pracovní dobu, a tak se jejich cesty znova setkaly až na konci prvního měsíce, kdy Esther vyvěsila v posilovně cedulku, kterou hledala sparingpartnery: *Box, muaythai, BJJ, MMA, krav maga — pojdte se porvat* 😊 😊 😊. Ty smajlíky tam připsala proto, aby slovo „porvat“ nepůsobilo tak agresivně, ale brzo toho litovala, protože si toho všiml jiný elektrikář — otravně vysoký běloch z Washingtonu, který trval na tom, že mu všichni mají říkat „J-Dog“ — a začal si z ní neúprosně utahovat.

„Usměvavý zabiják!“ vítal ji na poradě směny. Když se při obědě potkali v jídelně, předstíral, že se jí bojí: „Nevezmeš mě tím svým velikým úsměvem po hlavě, že ne?“ Poslední kapka ale byla, když začal všem hlasitě vykládat o tom, že má černý pás v karate a že

by hrozně rád našel sparingpartnera, který „bere ten sport fakt vážně“.

V podstatě nedal Esther na vybranou. Když to trvalo několik týdnů, postavil se jí jednoho dne v jídelně do cesty, takže se nemohla dostat k pizze, a zubil se přitom tak, že mu byly vidět stoličky.

„Co děláš?“ ohradila se.

„Rvu se s tebou!“ chechtal se.

„Ne,“ prohlásila a postavila ták. „*Tohle* je rvačka.“

Pár minut nato měla J-Doga na podlaze v klinči, jednu ruku mu držela tak, že s ní nemohl hnout, tou druhou se jí marně oháněl po obličejí a dlouhýma nohama neúčinně kopal do dlaždic. Kolem se shromáždil dav hulákajících a povzbuzujících diváků. „Nepustím tě, dokud se neusměješ,“ prohlásila. Zafňukal a s námahou nadzvedl koutky v nucené nápodobě předchozího úšklebku. Jen ho pustila, vyskočil, oklepal se a prohlásil: „To tedy vůbec nebylo cool!“

Esther potlačila vlastní upřímný úsměv, otočila se zase k opuštěnému tácu s obědem a ocitla se tváří v tvář Pearl – plus minus pár centimetrů. Takhle bez letového vybavení bylo vidět, že je vysoká a odolná a že má spoustu sluncem vybělených vlasů, shrábnutých do rozčuchaného drdolu, který jí hrozil každou chvílí sjet z hlavy. Hnědé oči se třpytily tak, jak si je Esther pamatovala, a vlastně víc, protože teď se třpytily přímo na ni.

„Tak tohle byla ta největší frajeřina, co jsem kdy viděla,“ prohlásila Pearl a položila Esther na paži ruku s dlouhými štíhlými prsty. „Nedáváš někdy lekce?“

Pearl byla v sebeobraně příšerná. Neměla zabijácký instinkt, pochybovala o svých rozhodnutích, nedotahovala údery a občas se rozchechtala tak, že v Estheřině sevření ochabla. Během tří lekcí se „tréninky“ změnilý v mazlení a přestěhovaly se z tělocvičny do ložnice. Když spolu poprvé spaly a Esther začala Pearl stavovat džíny, zeptala se Pearl: „Už jsi někdy byla se ženou?“

Esther uraženě vzhledla od jejích stehén. „Mockrát! Proč?“

„Uklidni se, donchuáne,“ zasmála se Pearl. „To neměla být ná-
rážka na tvou techniku. Jen mi připadáš trochu nervózní.“

A v té chvíli si Esther uvědomila, že má možná problém. Ne-
jenže to byla pravda, skutečně byla nervózní, v žaludku ji to šim-
ralo, jako už roky ne, ale Pearl si toho všimla. Nějak to vyčetla
z Estheřiny dobře vycvičené tváře nebo dobře vycvičeného těla.
Esther nebyla zvyklá, že lidé poznají to, co jim nechce ukázat,
a způsob, jakým se na ni Pearl dívala, jak ji *viděla*, ji znepokojoval.
Místo odpovědi se na Pearl co možná sebejistě usmála a jemně
se jí zakousla do vnitřní strany nahého stehna, což stačilo rozho-
vor ukončit. Ale už tenkrát, na samém začátku, měla podezření,
že bude možná velmi těžké Pearl opustit.

To bylo před celou jednou sezonou a úvahy o poslední ozvěně
otcova varování, o tom, zda zůstat, nebo odejít, měly teď ten ne-
příjemný vedlejší účinek, že zkazily atmosféru. Překulila Pearl na
bok a opatrně polibek ukončila. Znova si lehla na polštář a Pearl
se jí uvelebila na rameni.

„Dneska se strašně opiju,“ prohlásila Pearl.

„Před hraním, nebo po něm?“

„Před ním, po něm a během něj.“

„Já taky,“ rozhodla Esther.

Esther a Pearl byly obě členkami kapely, která hrála covery
Pat Benatarové a měla dnes účinkovat na večírku. Celou dlouhou
zimu cvičily a vystupovaly před partou stále stejných pětatřice-
ti lidí a začínalo to být jako hrát na flétničku před rodičem, jehož
rodičovská hrdost nedokáže tak docela převážit fakt, že písničky
„Vyletěla holubička ze skály“ má už plné zuby. Teď ale měly hrát
pro nové uši a oči a byly tak nervózní, jako by je čekalo pódium
v Madison Square Garden.

„Měly bychom se radši předtím pořádně napít vody,“ připomně-
la Pearl, „abychom pak neblily jako Alík.“

Donesla dvě sklenice a Esther se zvedla na lokty, aby se při
pití nepolila. Na takhle suchém místě ještě nikdy nebyla. Každá

trošička vlhkosti ve vzduchu zmrzla v led. Snadno došlo k dehydrataci.

„Myslíš, že vědci tak chlastají, protože si vynahrazují všechny ty roky, co strávili studiem?“ zeptala se Esther.

„Ne,“ odpověděla Pearl bez zaváhání. Ona sama pracovala u truhlářů. „Nerdi jsou vždycky největší kaliči. Chodila jsem v Sydney na takové kink večery a tam to byl samý chirurg, inženýr, ortodontista. Víš ty, že lidi, co jsou na BDSM, mají výrazně vyšší IQ než ti konvenční?“

„Řekla bych, že tahle hypotéza se dá těžko ověřit.“

Pearl se zasmála. Měla nezvykle ostré, skoro psí zuby v jinak měkkých ústech a tenhle rozpor Esther prováděl divné věci s krevním oběhem. „Umiš si představit ty proměnné?“

„To bych sice ráda,“ prohlásila Esther, „ale ne zrovna teď. Musíme sebou hodit.“

Pearl se podívala na hodinky a vyskočila. „Do prdele! Máš pravdu.“

Byly v téhle mrňavé ložnici zalezlé už od večere a ta skončila před pár hodinami. Esther vstala, protáhla se a pak vrazila nohy v ponožkách do bot.

„Panebože, to jsem ráda, že ses rozhodla tu zůstat,“ prohlásila Pearl. „Neumím si představit, jak bych to bez tebe zvládla.“

Esther chtěla odpovědět, ale uvědomila si, že se nedokáže zpříma podívat na ženu stojící před ní, na ženu, kterou má tak ráda jako už velmi dlouho nikoho. Hrud' se jí svírala touhou; nebyla to sexuální touha, ale něco ještě povědomějšího, něco, co s sebou nesla odjakživa. Po Pearl se jí stýskalo, i když stála před ní. Bylo to očekávané stýskání, jako kdyby se její city dosud nevyrovnaly s myšlenkou, že tentokrát je to jiné, že tentokrát zůstane.

Do ucha jí znova sykla otcova paranoia a našeptávala jí, ať uteče, že dělá přišernou, sobeckou chybu, že ohrožuje Pearl; a Pearl se na ni pořád dívala s otevřeným, láskyplným výrazem, i když teď ji trochu zarazilo, že Esther neodpovídá.

„Já jsem taky ráda,“ prohlásila Esther. Už měla praxi a mohla i před Pearl věřit své tváři, že neprozradí žádný z jejích náhlých záchvatů melancholie. Pearl se usmála, viditelně klidnější. „Přijď pro mě, až se oblíkneš,“ dodala Esther. „Můžeme si dát panáka na kuráž.“

Pearl zvedla ruku a sevřela v dlouhých prstech imaginární sklenici. „Tak na publikum. Ať nás miluje.“

Publikum je milovalo. Všechny čtyři členky braly zkoušky velmi vážně, a dokonce se jim povedlo dát dohromady použitelné kostýmy pro osmdesátkovou kapelu: černé džíny, kožené bundy. Esther a Pearl si obě tupírovaly vlasy do výšky; přesvědčivější by to bylo s lakem, ale ten nikdo na základně neměl. Vypadaly dobře a zněly dobře a pomáhal jim i fakt, že než zapnuly zesilovače a začaly hrát, všichni byli už dost slušně zlití a připravení aplaudovat.

Esther byla doprovodná zpěvačka a baskytaristka, a když dozpívaly „Hell Is for Children“ a ukončily set, Esther chraptěla a bolely ji prsty. Večírek se konal v jídelně, která ve dne připomínala školní jídelnu. Dlouhé šedé plastové stoly se teď sice odsunuly ke stěnám, aby uprostřed vzniklo trochu prostoru, a místo zářivek na stropě blikala červená a fialová party světélka, pořád to ale hodně připomínalo základku a Esther se to líbilo. Připadala si mladá a příjemně nedospěle bláznivá. Kapela hrála na jednom konci místnosti pod sítí bílých žároveček, a když skončila, rozezněla se pop-music z nových reproduktorů v rozích, které Esther sama před několika měsíci zapojovala.

Na rozlehlé ploše kachlíkové podlahy se hemžili lidé, z nichž většina neznala ani Esther, ani jeden druhého, a ještě další seděli na řadě židlí blokujících lítací dveře, které vedly kolem teplého bufetu do potemnělé nerezové kuchyně. Esther si všimla, že nová letní posádka vypadá v porovnání s antarktický bledými kolegy

úžasně opálená a zdravá. Svou mnohotvárností ji ohromovaly i nové pachy a vůně. Když spolu žijí stále stejní lidé, jedí stejné jídlo, dýchají stejný recyklovaný vzduch, začnou taky všichni být stejně cítit – dokonce i pro člověka s tak ostrým čichem, jako měla Esther. Tihle lidé představovali doslova závan čerstvého vzduchu.

A ještě závan něčeho jiného.

Esther si povídala s novým truhlářem z Colorada jménem Trev. Pearl ho popsala jako „ten typ, co chce každému vyhovět“. Najednou Esther zvedla hlavu jako lovecký pes a chřípí se jí zachvělo.

„Používáš kolínskou?“ zeptala se. Pod tím pachem večírku, alkoholu a plastů něco zachytila, něco, co jí ostře připomnělo domov.

„Ne,“ odpověděl Trev a pobaveně se usmál, když se k němu bezostyšně naklonila a očichala mu krk.

„Hmm,“ broukla.

„Možná to je můj deodorant,“ napadlo ho. „Cedr. Mužný.“

„Hezká vůně,“ kývla. „Ale nemyslela jsem... no, to je jedno.“ Stáli teď k sobě blíž než předtím a Trevovy přátelské oči začaly otevřeně flirtovat. Zřejmě to očichávání krku vzal jako náznak zájmu. Esther o krok couvla. Sice o něj nestála, ale vypadal jako ten typ, co má s sebou spoustu vybavení na nejrůznější venkovní zábavy a s potěšením by ji učil ho používat. Obdivovala ovšem jeho ovládané pohyby; připomínal jí trenéry z tělocvičen, kam se léta chodila zdokonalovat v bojových uměních.

Otevřela ústa, aby pronesla něco koketního, protože konec konců nechtěla vyjít ze cviku, ale pak její citlivý nos zase zachytil tu vůni, která ji zaujala před okamžikem. Panebože, co to je? Vrátilo ji to zpátky do kuchyně jejího dětství; viděla tu oblou zelenou nevýkonnou ledničku, rýhy a díry v javorových skříňkách, cítila pod nohama zkřivené linoleum. Zelenina, ale přitom ne zelenina, skoro koření, a hlavně to bylo cítit čerstvě, což v těchto končinách není zvykem. Rozmarýn? Chryzantéma? Zelí?

Řebříček.

Jen se jí ta odpověď vybavila, slova, která už měla na jazyku, se jí skutálela zpátky do hrdla. Řebříček, achillea, krvavník, myší chvost.

„Promiň,“ řekla, vykašlala se na společenské dekorum a obrátila se ke zmatenému truhláři zády. Prodrala se hloučkem lidí, kteří si u pultu s cereáliemi porovnávali tetování, proklouzla mezi zavěšenými modrými fábory, jež někdo bez ladu a skladu přilepil na strop, a krátce přitom nadechovala nosem. Sledovala nezaměnitelnou vůni té bylinky, vůni svého dětství, ale věděla, že je to zbytečné. Snažila se ji sice najít, ale už zase to byla jenom vzpomínka; nahradil ji pach pizzy, piva a lidských těl.

Stála uprostřed místnosti, obklopená hudbou a klábosícími lidmi, a ohromilo ji, jak silně ji ta vůně zasáhla do srdce. Byl to něčí parfém? Pokud ano, chtěla toho někoho obejmout a přitisknout mu tvář ke kůži. Obvykle si Esther držela pocit ztráty od těla; nemyslela na všechny lidi, které za ty roky nechala za sebou, nemyslela na žádné z míst, kterým říkala domov, a kromě pohlednic, které posílala jednou za měsíc své sestře a nevlastní matce, nemyslela ani na rodinu. To nemyšlení byla soustavná, únavná ná-maha, jako mít neustále zaťatý sval. Ale vůně řebříčku ten přísný sval uvolnila a zároveň se dostavil bratránek onoho smutku, který ji předtím zavalil ve dveřích Pearlina pokoje.

Pearl sama stála na druhém konci místnosti, tvář zardělou a natupírované vlasy rozčuchané, jako by právě slezla z něčí motorky nebo vstala z něčí postele. Měla tmavě fialovou rtěnku, vedle níž její oči vypadaly živé jako lesní bobule, a mluvila s ženou, která byla skoro stejně vysoká jako ona. Esther k nim vyrazila, rozhodnutá dostat se z té nálady stejně rychle, jak do ní upadla.

„Tequila,“ konstatovala Esther, když k nim došla.

„Tohle je Esther,“ sdělila Pearl ženě, se kterou mluvila. „Elektrikářka. Esther, tohle je Abby z údržby. Loni žila v Austrálii!“

Abby a Pearl měly veselou opici a pořád se na sebe hihňaly. Pearl nalila všem třem panáka, a když ho do sebe Esther hodila,

dostala ještě jednoho. Už teď se cítila lépe, setřásla tu nevolnost, která jí svírala hrdlo. Je člověk stvořený pro současnost, ne pro minulost. Nesmí si dovolit na to zapomínat.

Večírek splnil svůj úkol a pomalu rozpouštěl ochránářský izolacionismus zimní posádky. Začalo se tancovat, pak se hrála nějaká podivná hra, ve které se vykřikovala jména ptáků, a zase se pilo. Alíci pochopitelně blili. Pearl a Abby na sebe chvíli šťastně ječely, protože objevily nějakého společného známého v Sydney, člověka, který měl fakt příšerného psa. Pak Pearl zatáhla Esther na improvizovaný parket a omotala kolem ní dlouhé, nohaté tělo. Hudba byla dunivá a pulzující a za chvíli už se spolu svíjely, jako by byly ve skutečném klubu, a ne v malé vyhřívané krabici na velikém kusu ledu, tisíce kilometrů od čehokoli, co by se dalo nazvat civilizací.

Esther shrábla Pearl vlasy ze zpocené tváře a snažila se nemyslet na svou rodinu, na otcovo varování ani na to, kolik dní už uplynulo od druhého listopadu. Místo toho se soustředila na přítomnost, na dunění basů a na Pearlino tělo na svém. *Kdybych to takhle mohla dělat pořád*, pomyslela si.

Jenže když jde o tělo, žádné pořád neexistuje a nakonec musela na záchod.

Oproti ohlušujícímu rámusu večírku bylo na toaletě na konci chodby skoro přízračné ticho, jen za sebou Esther zabouchla dveře, začala bojovat s džíný. Zvuk moči v nerezové míse se hlasitě rozléhal a slyšela vlastní opilý dech, ztěžklý tancem, ochraptělý hovorem. Zařvalo splachovadlo. U umyvadla si Esther vysoukala rukávy a podívala se do zrcadla. Jedním prstem si uhladila temné obočí, zamrkala na sebe, namotala si pár pramenů vlasů kolem prstu, aby byly volné kudrny zřetelnější. Pak se zarazila. Přímhouřila oči.

Kolem okraje zrcadla spatřila drobné značky, červenohnědé šmouhy na skle. Byly symetrické, ale ne totožné, jedna v každém rohu, asi jako štětcem nebo palcem. Naklonila se blíž, prozkoumala

je, namočila papírový ručník a zkusila je setřít. Nešlo to, dokonce ani s mýdlem. Srdce jí stoupalo až do krku. Pokusila se značky seškrábnout, ale ani se nehnuły.

Couvla tak rychle, že málem upadla.

Když člověk vyrůstá tak, jak vyrůstala Esther, nemůže nepoznat zaslouhou krev, tím méně takovou, která se nedá odstranit; když někdo vyrůstá jako ona, nemůže nepochopit, co ten krvavý obrazec asi znamená. Znova ucítila řebříček, ačkoli zda to bylo opravdu tady na toaletě, nebo jen v její mysli, tím si jistá nebyla.

Krev. Bylinky.

Někdo tu má knihu.

Někdo tu provozuje magii.

„Ne,“ řekla Esther nahlas. Je opilá, je paranoidní; byla šest měsíců zavřená v cementové krabici a teď má vidiny.

Začala couvat od zrcadla a nespouštěla oči ze své vyděšené tváře. Příliš se bála obrátit se k zrcadlu zády. Když narazila do dveří toalety, prudce se otočila, vyřítla se ven a rozběhla se úzkou chodbou k posilovně. Kardiomítnost byla tak jasně osvětlená, že div nebzučela, mechanické řady strojů stály na měkké šedé podlaze a zdi byly zelené, takže všechno vypadalo nezdravě bledé. Na jedné lavici si to rozdávala nějaká dvojice a polekaně vyjekla, když se Esther kolem nich přehnala na malý bílý záchod u posilovny.

I tady byly na zrcadle stejné rudohnědé značky, stejný obrazec. Našla je i na zrcadle u klubovny a u laboratoře a u kuchyně. Esther se dopotácela do své ložnice se srdcem v krku, ale její vlastní zrcadlo bylo naštěstí nedotčené. Možná jsou poznamenaná jenom veřejná zrcadla — což ale nebyla žádná velká útěcha. Nemůže rozbít každé zrcadlo na stanici, aniž na sebe upozorní a dostane se do průšvihů.

Esther za sebou zamkla dveře, postavila se před zrcadlo a opřela se rukama o nízký prádelník, aby dokázala přemýšlet. Rozhodně to je nějaká zrcadlová magie, ale v té chvíli byla příliš vyděšená a opilá, než aby si vybavila jaká. Jedna z knih v její rodině dokázala

udělat ze zrcadla něco jako náladový prsten. Sklo přibližně hodinu odráželo skutečné emoce člověka. A pak to zrcadlo ve *Sněhurce*, to, které říkalo zlé královně, kdo je v zemi nejkrásnější... ale byl to jenom pohádkový výmysl, nebo to bylo doopravdy?

Potřebovala být strážlivá a jasně myslet. Sklonila hlavu a pravidelně dýchala. Na prádelníku mezi jejími dlaněmi ležel román, který překládala ze španělštiny do angličtiny. Hleděla na známé zelené desky, na ozdobný lem a stylizovanou skicu temných dveří pod titulem knihy. *La Ruta Nos Aportó Otro Paso Natural* od Alejandry Gilové, 1937. Pokud Esther zatím zjistila, byl tenhle román nejen prvotina Gilové, ale taky její jediná kniha — a kromě toho jediná věc, která Esther zbyla po její matce Isabel.

Na vnitřní straně desek byl pečlivým rukopisem Estheřiny matky připsán překlad titulu. „Pamatuj,“ poznamenala si tam sama pro sebe anglicky, „cesta sama nabídne přirozený další krok.“

Nevlastní matka Cecily dala Esther ten román o osmnáctých narozeninách, den předtím, než navždycky odešla z domova, a tou dobou Esther překlad potřebovala. Španělština měla být jejím mateřským jazykem, ale Isabel zemřela, když byla Esther na jazyky ještě příliš malá, a tak to byl jen matčin jazyk. Několik měsíců nato si ale nechala ten titul vytetovat na klíční kosti: „la ruta nos aportó“ napravo, „otro paso natural“ nalevo. Je to palindrom a dalo se to proto číst v zrcadle.

Měla pocit, že večírek se odehrál před několika hodinami, ačkoli jí na kůži ještě nezaschl pot z tance. Svlékla se jen do černého tílka a teď se třásla. Pod ramínky tílka viděla slova svého tetování. Nechala si ho udělat v době, kdy utekla z domova a od rodiny, kdy svět najednou neměl vůbec žádnou strukturu a ona si připadala vykořeněná a vyděšená. Proto jí i pouhý náznak cesty, tím spíš přirozený další krok, připadal nekonečně chlácholivý. Ale teď už jí bylo skoro třicet, španělsky mluvila výborně, a především si tu knihu opravdu přečetla, takže pochopila, že Gilová její název vůbec nemyslela jako útěchu. Ta věta spíš vypovídala o nevyhnutelném

pohybu, o společensky vyžadované cestě, která nutí lidi a zvláště ženy podnikat kroky, jež mylně považují za vlastní volbu.

Dnes pro ni ta slova byla spíš něco jako bojový pokřik: nejít po cestě, ale uhnout z ní. Právě tahle věta jí pomohla rozhodnout se, že bude ignorovat otcovy dávné příkazy a zůstane v Antarktidě i na letní sezonu.

Teď se děsila, že toho rozhodnutí bude litovat.

„Každý rok druhého listopadu odjed“, říkal tenkrát, „nebo ti, kdo zabili tvou matku, půjdou i po tobě. A nejen po tobě, Esther. Půjdou i po tvé sestře.“

Celých deset let slyšela a poslechla. Každého prvního listopadu sbalila věci a každého druhého listopadu se dala do pohybu. Občas celý ten dlouhý den a noc jezdila autem, jindy střídala autobusy, letadla a vlaky a nespala. Z Vancouveru do Mexico City. Z Paříže do Berlína. Z Minneapolis do Antarktidy. Každý rok, přesně jako hodinky — až letos ne. Letos varování ignorovala. Letos zůstala. A teď bylo pátého listopadu, stanice byla plná cizích lidí a někdo z nich si přivezl knihu.

2.

Kocour se vrátil.

Joanna ho slyšela škrábat na přední dveře; byl to tklivý zvuk, jako když se větve smýkají po střeše. Bylo pět odpoledne a už se šerilo. Kousíček bílého nebe za kuchyňským oknem tmavě šmouhami uhlové šedi. Meteorolog ráno v rádiu říkal, že bude možná sněžit, a ona v to celý den doufala; milovala první sních, kdy se dosud vybledle hnědá spící země probrala a znova ožila, všechno drsné náhle vypadalo křehce, všechno pevné se změnilo v nadýchanou krajku. Byla to magie, která se i beze slov rok za rokem opakovala.

Kocour znova zaškrábal a Joanně se sevřelo srdce. Minulý týden ho zahlédla, jak se toulá v její zahradě, mladý kocour s mohutnou hlavou, hubený a mourovatý. Jednoho dne mu připravila do misky tuňáka a druhý den pak sardinky a to mu dodalo odvahy, ale teď se o něj právě starat nemohla: oheň ve sporáku hořel, bylinky v rendlíku černaly a ona měla ruce od krve.

To poslední si způsobila sama. Řízla se příliš hluboko do hřbetu levé ruky a místo pramínku se dočkala potopy. Sice už odměřila těch patnáct mililitrů, které potřebovala, ale krev stále lenivě prosakovala obvazy a bolelo to víc, než čekala. Kdyby to vyšlo, stálo by to za to — jenže tohle byl už sedmatřicátý pokus během roku a půl. Jediné, co jí ta snaha zatím vynesla, byla stále se rozšiřující sbírka tenkých bílých jizev na ruku. Nečekala tedy vlastně, že by to tentokrát mělo dopadnout jinak.

Ale přesto to musela zkoušet dál. *Chtěla* to zkoušet dál.

Dnes se do toho experimentálně pustila o novoluní, protože posledních pár úplňků žádný výsledek nepřineslo, a to ani když dostala ten – podle svého názoru geniální – nápad a povedlo se jí zachytit celého půl šálku menstruační krve. Opravdu tehdy doufala, že v tom by mohl být klíč. Podle jejího, pravda povrchního, průzkumu je z forenzního hlediska periferní krev od té menstruační skoro nerozlišitelná a ona koneckonců mohla nechat analyzovat jen tři ze svých mnoha knih – takže bylo docela možné, že když výsledky testů uváděly „krev“ jako hlavní součást inkoustu, získala mylnou představu o tom, kde se ta krev asi vzala.

Ale ne. Kniha, kterou napsala menstruační krví, byla stejně neúčinná jako všechny ostatní, o které se pokusila.

A věděla, že stejně neúčinná bude i tahle.

Přesto ji naděje a zvědavost držely u sporáku; rozmělnila zčernalé bylinky v mlýnku na prášek a pak je smíchala s krví ze své ruky, vaječným žloutkem, špetkou arabské gumy a medem. Výsledkem byla hustá tmavá pasta, se kterou se bude krásně psát, když se smíchá s vodou, ale pravděpodobně nic víc. Natahovala uši, jestli nezaslechne jakýkoli zvuk naznačující, že inkoust je víc než jen podomácku připravený pigment; pátrala po onom bzučení v těle, které jí jako sirup kolovalo v žilách, kdykoli se přiblížila ke knize... ale inkoust zůstal černý a tichý.

Dnes večer měla v úmyslu napsat knihu, opsat text jednoho z menších kouzel ze své sbírky, desetistránkového perského zaříkání ze šestnáctého století. V současnosti už bylo vybité, ale kdy si zažehlo oheň, který přibližně deset minut plápolal, aniž pálił. „Vařič na vajíčka,“ říkal mu v žertu otec. Ale i když ji pořád ještě bolela poraněná ruka, při pohledu na tichou pastu instinktivně věděla, že psát by bylo zbytečné.

Zamrkala, aby zahнала podrážděné slzy, nechala tu patlaninu na sporáku a vykročila ke dveřím. Zelenobílé linoleum ze sedmdesátých let se jí tu a tam zavlilo pod nohama. Podlaha jí vždyc-ky připomněla otcův hlas, hluboký a veselý, po němž se jí tolik

stýskalo. „Už tady brzo položím novou podlahu,“ říkával tak často, že ta věta začala znít jako rituál. Ale nikdy ji nepoložil a už to ani nikdo nikdy neudělá. Otevřela plechovku tuňáka, že ji vyklopí do misky, ale když vyšla na verandu a zachvěla se chladem na vzduchu, který voněl sněhem, nebyl kocour nikde v dohledu.

Byla už skutečně noc. Oblohu neosvětloval žádný měsíc, ale vrstva mraků sesílala dolů destilovaný stříbřitý přísvit vplétající se do větviček bříz, které lemovaly její vyčištěnou zahradu a podobaly se teď kůstkám malých prstů. Ze smrků a borovic za perleťovými břízami zbyly jen šustivé stíny, splývající s temnotou okolního lesa. Joanna napínala zrak mezi stromy a hledala nějaký pohyb, ale kromě lehkého vánku se ve tmě nepohnulo nic.

Rodilo se v ní zklamání, černé jako ten krevní inkoust, který teď uvnitř chladl v hrnečku. Zahlnala ho smíchem. O co se to vlastně snaží? Přilákat divoké zvíře ke svým dveřím a pak — co? Pozvat ho dál? Nabídnout mu pelíšek u ohně, hladit mu měkkou srst, povídat si s ním, udělat si z něj kamaráda?

Ano.

Postavila misku s tuňákem na vrchní schod a vrátila se dovnitř. Joanna se v tomhle domě narodila a žila tu celý svůj život; nejdřív s rodinou a pak, když sestra utekla a matka se krátce nato odstěhovala, jenom s otcem. Osm let tu byli jen Abe a Joanna a poslední dva roky, od chvíle, kdy Abe umřel, jenom Joanna sama. Dům byl starý, viktoriánský, příliš velký pro jednoho; býval bílý, ale teď byl skvrnitě šedý jako staré zuby. Dřevěné obložení zestárlo z perníkové elegance do vyčpělé únavy. Dokonce i ostré oblouky střechy a oken otupěly jako příliš používané nože. Když zavírala dveře, zaskřípaly ve veřejích.

Uvnitř bylo ticho jako v lese. Odjakživa to tak bylo. Tmavé dřevo vstupní haly vystřídal umělý jas kuchyně, kterému dodávalo mírný jantarový nádech skleněné stínidlo stropní lampy. Okno nad výlevkou — odkud bylo přes den vidět do Joanniny bylinkové zahrady — bylo teď jako kalné, černé zrcadlo. Joanna

si uvědomila, že tomu tichu kolem automaticky přizpůsobuje i své kroky, že našlapuje tiše, jako by se snažila nevyrušit svůj vlastní prázdný domov.

To všudypřítomné ticho jí víc a víc připadalo jako součást ochran, za nimiž celý život žila; další druh neviditelné bubliny, která ji odřezávala od zbytku světa, chránila ji a dusila zároveň. První rok po Abeho smrti si ho představovala za každým rohem. Slyšela jeho hlas, když vařila večeři („Už zase špagety? Z tebe jednou bude nudle.“), když si zkoušela na klavíru přehrávat popové písničky („Fiona Apple, co? Jo, *tomu* říkám hlas.“) nebo seděla na verandě s akvarely, které jí koupil („Tohle nadání máš po matce. Já bych nedokázal nakreslit ani ledního medvěda ve sněhové bouři.“), ale postupně se vytrácel i jeho imaginární hlas a teď se už musela hodně snažit, aby si ho v mysli vyvolala.

Joanna si někdy bezděčně představovala, že by s ní v domě byl ještě někdo – proměnlivá snová postava muže, vysokého, silného a laskavého. Celý život četla milostné romány a fyzické představy jí problém nedělaly: jeho ústa na jejím krku, široká ramena, která ji tisknou ke zdi, jeho ruce, jak jí zvedají sukně k pasu. Ne že by nosila sukně, ale skříň jejího sexuálního podvědomí byla plná spodniček. Horší to už bylo s jinými součástmi téhle fantazie – třeba s představou, že by s ní v tomhle domě žil někdo jiný, někdo mimo rodinu. Musela hodně napínat fantazii už při myšlence na to, jak jí za patami pobíhá ten malý mourovatý kocour, ačkoli v tom se zlepšovala. Skoro ho teď viděla, jak vyskakuje na stůl z bílých dlaždic a ožene se tlapkou po některém svazečku sušených bylinek zavěšených v okně.

Její otec byl alergický na chlupy skoro všech zvířat, ale dokonce ani teď se nedokázala přimět k tomu, aby si pořídila mazlíčka, ačkoli jako dítě o něj s pláčem škemrala. Starší sestra jí chytala žáby do pastí, lovila užovky, sbírala celé sklenice hlemýžďů, ale to nebylo ono. Joanna chtěla něco měkkého, co by mohlo přijímat a oplácet lásku. Teď ji ale bolela už jenom ta představa, že pustí